

Ristillä ruhjotut kädet

1. Tuo totta ei ole, niin luulin, kun kuulla sain uutisen.
Vaikka ystäviltä sen kuulin, silti uskonut sitä en.
Eihän kukaan voi kuolleista nousta, jälleen herätä elämään!
Tuohon kaikkeen ei uskoni joustu ennen kuin omin silmin mä nään

nuo pilkasta, taakasta raskaasta, raippojen iskuista haavoittuneet,
ihmisten synneillä, naulojen jäljillä, Golgatan ristillä ruhjoutuneet
Jeesuksen kädet.

2. Vaan koittipa sitten se päivä, kun minäkin näin Jeesuksen.
Epäilykseni jokainen häivä silloin katosi mielestäin.
”Minun Herrani, Jumalani”, silloin puhkesin kiittämään.
”Sinä elät, oi Vapahtajani!” Uskon kun omin silmin nyt nään

nuo pilkasta, taakasta raskaasta, raippojen iskuista haavoittuneet,
ihmisten synneillä, naulojen jäljillä, Golgatan ristillä ruhjoutuneet

kädet jotka minua kantaa, askeleitani johdattaa.
Minä katsoa saan edessäni ilmielävää Jumalaa!
Autuas on se, joka uskoo, vaikka itse ei voi todistaa.
Mutta usko kantaa, ja kerran vielä jokainen nähdä saa

nuo pilkasta, taakasta raskaasta, raippojen iskuista haavoittuneet,
ihmisten synneillä, naulojen jäljillä, Golgatan ristillä ruhjoutuneet
Jeesuksen kädet.